

ansvarlige virksomhed som prioriteret produktion skal aftage elektricitet fra andre kraftvarmeverker end de ovenfor nævnte bestemt til at levere fjernvarme. Det vil i praksis sige store kraftvarmeanlæg, der forsyner større byområder. Denne pligt gælder dog kun i det omfang, elektriciteten ikke kan afsættes til priser, der dækker de nødvendige udgifter ved den nævnte produktion.

Kraftvarmegarantien er gældende i en tidsbegrænset periode frem til år 2006.

Der er med andre ord ikke tale om en tilskyndelse til en rimelig fordeling, men en forpligtelse til en rimelig omkostningsfordeling mellem el og varmesiden.

Kraftvarmeverkerne har samtidig fortsat en tilskyndelse til at kalkulere en omkostningsbestemt elpris med henblik på dels at vurdere markedssituationen og dels at vurdere behovet for udnyttelse af kraftvarmegarantien.

I tilfælde af udnyttelse af varmegarantien vil prisfastsættelsen blive omkostningsbestemt.

I den konkrete situation ville en mere anvendelig »reparationslov« kunne udformes ud fra det princip, at man afgiftsbelægger den brændsandel, som indregnes i varmeprisen.

Varmeforsyningen er fortsat et monopolområde, som fortsat er baseret på en omkostningsbestemt prisregulering – under tilsyn af prisudvalget (og formentlig efterfølgende af Energitilsynet).

Sammenholdes det med § 75, stk. 2, som sikrer, at der ikke sker en omkostningsfordeling, der er urimelig for varmforsyningerne, er der skabt tilstrækkelig sikkerhed for afgiftsgrundlaget.

Vi må derfor afvise Skatteministeriets bemærkninger om, at der ikke længere er tale om modgående interesser, som de gældende regler for beregning af afgifter er baseret på.

Det er som nævnt vor bestemte opfattelse, at de modgående interesser snarere er blevet skærpet netop med henblik på at modvirke, at der sker overvæltning af omkostninger fra den konkurrenceudsatte del til monopoldele.

Det virker derfor som en konstrueret argumentation, når der i bemærkningerne til lovforslaget side 5 anføres:

»For de fleste værker vil de kontrakter, der var gældende den 1. juli 1998, have været gældende igennem en årrække og således også i en periode, hvor der reelt har været omkostningsbestemte priser.

Datoen den 1. juli 1998 er valgt ud fra det hensyn, at der på dette tidspunkt har været modstående interesser mellem elektricitets- og varmesiden. Disse modstående interesser har bl.a. kunnet sikre en rimelig fordeling af omkostningerne til produktionen af hhv. elektricitet og varme, herunder også fordelingen af brændslerne. Samtidig har fordelingen været overvåget af Elprisudvalget.

Dermed er de principper, der ligger til grund for disse kontrakter, anvendelige i afgiftslovgivningen.

»Indregnet i elprisen«

Hvad dernæst angår ministerens synspunkt om »indregnet i elprisen«, er det tilsyneladende opfattelsen, at når salgsprisen ikke længere er omkostningsbaseret, kan man ikke længere tale om, at den anvendte brændsel indgår i prisen.

Der er imidlertid tale om en forveksling/sammenblanding af to ting: brændselsomkostningen og brændselsmængden.

Ministeriet synes at overse, at kulafgiftsloven er en vareafgiftslov, hvor det beskattede objekt er en varemængde. Det, der er behov for at identificere i relation til afgiftsfrigørelse, er derfor en varemængde, nemlig den kulmængde, der er anvendt til elproduktionen.

Størrelsen af denne mængde er fastlagt i de aftaler, der til enhver tid har været anmeldt til Elprisudvalget, og værdien af mængderne indgår naturligvis i kraftværkets omkostningskalkulation.

Om kraftværkerne ved afsætningen på markedet får dækning for samtlige omkostninger, er et ganske andet spørgsmål.

Omkostningsopgørelsen vil i et liberaliseret marked ikke være sammenfaldende med salgsprisen, der pr. definition afhænger af udbud og efterspørgsel i markedet.

Differencen mellem omkostningsopgørelsen og salgsprisen er naturligvis afgørende for, om værket på et givet tidspunkt tjener penge eller ej.

Dette har imidlertid ingen afgiftsmæssig relevans, men derimod alene konsekvens for værkets økonomiske resultat.

Al økonomisk teori og sund fornuft taler i øvrigt for, at den anvendte kulmængde er indregnet i salgsprisen.

Ved producentens afgørelse af, om det til en givet markedspris fortsat kan betale sig at producere, vil denne afgørelse – i hvert fald på kort